1e JAARGANG — No 2 FEBRUARI 1952

„HUMANITAS"
CENTRAAL BUREAU
Vondelstraat 61
AMSTERDAM-W.

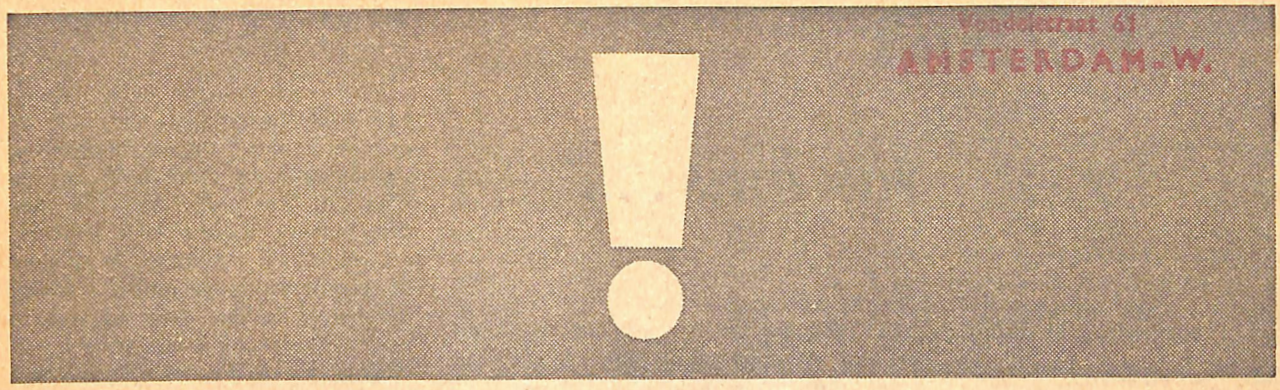

ORGAAN VAN DE VERENIGING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK OP HUMANISTISCHE GRONDSLAG
„HUMANITAS" EN HET HUMANISTISCH THUISFRONT

SAMEN STERK!

Het eerste nummer van een tot nu toe naamloos orgaan is verschenen. Het is een uitgave van de Vereniging voor Maatschappelijk Werk op Humanistische Grondslag Humanitas en het Humanistisch Thuisfront Wij moeten het toejuichen, dat twee organisaties elkaar bij de uitgave van een blad hebben gevonden en ik spreek de hoop uit, dat dit het begin zal zijn van een hechte samenwerking tussen twee verenigingen, die zich met werk bezighouden, dat elkaar zeer nauw raakt.

Het Humanistisch Thuisfront vecht op dit ogenblik voor zijn plaats in Nederland. Wij zijn er van overtuigd, dat dit gevecht nog wel wat jaren zal moeten duren, doch er is geen enkele reden om pessimistisch te zijn. Wij zijn pas een paar jaar met ons werk onder de Nederlandse militairen bezig. Wij zijn heel bescheiden begonnen; dat was in de tijd, toen tienduizenden jonge Nederlanders in Indonesië stonden en een groot deel van deze jongens, die beslist niet tot een kerkgenootschap wensten te behoren, vroegen om een steuntje in de rug uit het vaderland. Met het bescheiden werk, dat wij toen gedaan hebben, zijn wij vele militairen een steun geweest.

Toen de demobilisatie voltooid was, kwam de vraag aan de orde of het Humanistisch Thuisfront verder zou moeten werken. Het hoofdbestuur heeft deze vraag met ja beantwoord. De militaire inspanning, die het Westen op dit ogenblik organiseert, vraagt van duizenden jonge mensen gedurende lange tijd onder de wapenen te zijn. Wil men van deze jongens goede soldaten maken, dan is het naast een uitstekende militaire training ook van belang, dat men aan geestelijke verzorging in de breedste zin van het woord aandacht besteedt.

Er is in Nederland een stuk geestelijke verzorging. Deze verzorging ligt in handen van de Rooms-Katholieke en van de Protestantse kerken. De organen, die er van kerkelijke zijde zijn geschapen en de mensen, die het werk moeten verrichten, hebben dat in de jaren die achter ons liggen, op een uitnemende wijze gedaan. Het zou enghartig zijn, dat niet openlijk te erkennen.

Toch is er naar onze overtuiging een leemte. In het grote deel van ons volk, dat buitenkerkelijk is, zijn zeer beslist vele militairen, die behoefte hebben aan geestelijke steun en die deze geestelijke steun niet krijgen, omdat op humanistische grondslag staande organisaties tot vandaag de dag niet in de gelegenheid zijn geweest om met hulp van de overheid de vleugels uit te slaan. Daarin is gelukkig de laatste tijd enige verandering gekomen. De thans aan het bewind zijnde Minister van Oorlog geeft er blijk van oog te hebben voor de vraagstukken, die hier liggen en blijkens de maatregelen, die hij in voorbereiding heeft, wenst hij het beslist niet bij woorden te laten.

Daar wij dus zo langzamerhand bezig zijn door te dringen, is er alle aanleiding om ons werk met kracht voort te zetten. Ons gezamenlijk orgaan kan daarbij uitstekende diensten bewijzen. Als wij van deze krant een goede krant maken, dan kunnen wij daarmede twee dingen bereiken. Ten eerste: Wij kunnen het werk van Humanitas en het Humanistisch Thuisfront daar waar mogelijk coördineren, en in de tweede plaats kan iedere vereniging op zich zelf, haar leden beter bereiken en daardoor een sterkere binding tot stand brengen.

De voorzitter van Humanitas heeft in het eerste nummer van dit blad opgeroepen om Humanitas te versterken. Ik doe dit in het tweede nummer en ik roep op om het Humanistisch Thuisfront te versterken. Niet in concurrentie tot elkaar, maar in de bewustheid, dat twee sterke organisaties dienstbaar zullen kunnen worden gemaakt aan onze gemeenschappelijke taak. Deze gemeenschappelijke taak is een sterke en levende activiteit van de zijde van de humanisten.

EVERT A. VERMEER,
Voorzitter Humanistisch Thuisfront

Van huis tot huis . . .

Amsterdam, 11 Februari 1952

Beste Jan en Marie,

Het was een verrassing uit je brief te vernemen, dat jullie je nu alle twee als *gezinsvoogd* en *gezinsvoogdes* hebt aangemeld bij het afdelingsbestuur. Je hebt gelijk als je schrijft, dat je heus geen dikke boeken over psychologie en paedagogie behoeft te lezen om een goed gezinsvoogd te zijn. Nodig is wel een gezond stel hersenen en genegenheid voor kinderen.

Je staat immers ook niet alleen, er zijn allerlei instanties, die je wel willen helpen, als je voor een moeilijk probleem staat. Bijv. de Kinderrechter en deskundigen in het afdelingsbestuur van „Humanitas", daarnaast is het wel zaak ook onze scholing te bezoeken, waar we over een aantal problemen in de gezinsvoogdij zullen spreken. Het zal geen makkelijk werk zijn, doch het is de moeite ten volle waard. En nu dan het onderwerp van vandaag.

Voogdijen

Ondanks de hulp, die de Kinderbescherming ouders en kinderen biedt, blijkt de situatie in een aantal gevallen toch niet houdbaar, moeten er toch maatregelen genomen worden, die diep ingrijpen in het gezin. Zulke maatregelen zijn dan: *de ontzetting uit de ouderlijke macht* en de *ontheffing van de ouderlijke macht.*

Ontzetting

Deze zal worden uitgesproken als de ouders uit *onwil* tekort schieten in hun plicht de kinderen behoorlijk te verzorgen en op te voeden. Hierbij kunnen we denken aan slecht levensgedrag van de ouders, ernstige verwaarlozing ect. Het is duidelijk, dat de Rechtbank hiertoe alleen besluit, als de kinderen ernstig gevaar lopen. Want voor de kinderen betekent dit bij de ouders weg te moeten en ook al is het thuis nog zo vuil, ouders zijn ouders.

Worden de ouders ontzet, dan vinden wij dat een schande en de gemeenschap maakt dit de ouders ook duidelijk door ze bijv. het stemrecht te ontnemen. Ook is de toestemming van de ontzette ouders niet meer nodig voor het huwelijk van hun kinderen.

Ontheffing

De ouders kunnen door de Rechtbank ook ontheven worden uit de ouderlijke macht. Dat is het geval indien er sprake is van *onmacht* of *ongeschiktheid.*

Geldelijke onmacht kun je je hierbij ook denken, doch wordt in den regel toch niet voldoende geacht. Bij onmacht denken we meer bijv. aan achterlijke ouders. Vele factoren overigens kunnen ouders, buiten hun wil, ongeschikt maken voor de opvoeding van hun kinderen. De ontheven ouder verliest niet z'n stemrecht en hun toestemming blijft vereist bij het huwelijk van hun kinderen. Dit in tegenstelling tot de ontzetting.

Voogdij

Het gevolg van de ontzetting en ontheffing is gelijk, namelijk *de ouderlijke macht wordt opgeheven.* Op andere wijze dient in de opvoeding van het kind voorzien te worden. Immers, het kind heeft behoefte aan leiding en verzorging en er moet nu een instantie gevonden worden, die bereid is deze taak op zich te nemen. Veelal wordt dan aan een vereniging gevraagd de voogdij over het kind te aanvaarden.

Dat wil dus zeggen, dat een vereniging de plaats inneemt van de ouders. *In Nederland hebben wij ca. 22.000 van deze voogdijkinderen.* Dat ook Humanitas, de vereniging voor maatschappelijk werk op humanistische grondslag, ten aanzien van deze kinderen een taak heeft, behoef ik jullie wel niet te vertellen. Hoe wij denken deze taak te vervullen, hoop ik jullie binnenkort te schrijven.

Volgende keer iets over de geschiedenis van een voogdijkind dat ik ken. Het papier is vol. Hartelijke groeten,

Hein.

P.S. Mochten jullie wat te vragen hebben, wees onbescheiden. Je kent m'n adres: Vondelstraat 61, Amsterdam.

Congres 1952

VAN HUMANITAS

Het Congres 1952 zal worden gehouden te Arnhem in het C.J.M.V.-gebouw aldaar op

26 en 27 April

Mededelingen omtrent de bestuursverkiezing en het indienen van voorstellen zijn inmiddels aan de afdelingen verzonden. Algemene leden kunnen eventueel voorstellen vóór 8 Maart a.s. indienen bij de afdeling hunner keuze.

Onze afdeling Arnhem zal de afgevaardigden onderdak verschaffen. Over het verdere programma van het Congres zullen wij in het volgende nummer mededelingen doen. Hopelijk kunnen wij dan ook enkele grepen uit het jaarverslag over 1951 publiceren.

Samenwerking in eigen kring

Na de oorlog zijn enkele humanistische organisaties in het leven geroepen. Het Humanistisch Verbond als samenbindend orgaan voor het humanistisch denken, „Humanitas", de Vereniging voor Maatschappelijk Werk op Humanistische Grondslag en het Humanistisch Thuisfront voor de geestelijke en welzijnszorg van militairen.

Ieder van deze organisaties heeft dus haar eigen taak en werkterrein. Toch leert de practijk, dat het werkterrein van de afzonderlijke organisaties soms moeilijk is af te bakenen, omdat verschillende werkgebieden en bemoeiingen elkaar hier en daar overlappen. Nu bestaat er een zeer goede verhouding tussen de besturen van de genoemde organisaties en zo behoeft het dus geen verwondering te wekken, dat de vraag aan de orde is gekomen op welke gebieden samengewerkt kan worden en deze samenwerking eventueel zou kunnen leiden tot coördinatie van werk en uitvoering van initiatieven. Het gesprek tussen de besturen is hierover nog gaande, maar in principe wordt voor een zekere coördinatie stellig gevoeld.

Het blad, dat nu voor u ligt, de gezamenlijke collecte, die dit jaar in verschillende plaatsen gehouden zal worden, zijn reeds voorbeelden van samenwerking. In verschillende afdelingen bestaat reeds samenwerking door personele verbindingen in de afdelingsbesturen en in de besturen van de bureau's voor levens- en gezinsmoeilijkheden en in het bestuur van ons militair tehuis te Amersfoort.

In een ander artikel van dit blad wordt gesproken over het bezoeken aan gezinnen van de in Korea verblijvende Nederlandse militairen. Ook hier weer een treffend voorbeeld uit de practijk, waaraan een stuk maatschappelijk werk vastzit, dat o.i. het beste gezamenlijk ter hand genomen kan worden. Zo zijn er nog wel enkele voorbeelden te noemen, maar de ruimte in dit blad laat een uitvoeriger beschouwing niet toe. Er zijn trouwens ook nog andere gelegenheden, waarbij een en ander aan de orde kan komen. Onze bedoeling was alleen maar om op de noodzaak van meer samenwerking te wijzen, waardoor wij tevens naar buiten de positie van de humanistische organisaties kunnen verstevigen.

J.T.

* * * * * * * * * * * * * * *

OOK wij

Hoe men over het militairisme ook denkt, vaststaat, dat de Verenigde Naties op Korea een harde strijd voeren voor het behoud van de vrijheid, dus ook voor onze vrijheid.

Nederland is daarbij niet achtergebleven en zo staan op Korea een 600 van onze mannen, schouder aan schouder naast de detachementen van vele andere naties. Van verschillende zijden is de laatste tijd de vraag gesteld om te overwegen, of het geen aanbeveling zou verdienen de gezinnen van de in Korea verblijvende militairen van het Nederlandse Detachement Verenigde Naties regelmatig — bijv. eenmaal per twee of drie maanden — vanwege het Ministerie van Oorlog te doen bezoeken. Enerzijds zou zulks aanbeveling verdienen, aangezien moeilijkheden van verschillende aard bij deze groep militairen en hun gezinnen meer frequent voorkomen, terwijl het anderzijds een bewijs van medeleven en belangstelling zou betekenen. Naar de mening van de minister ligt hier geen directe taak voor de overheid als zodanig. Het komt de minister voor, dat een dergelijke geste veeleer zou moeten uitgaan van het particulier initiatief. De minister zou het dan ook op prijs stellen, indien bedoelde periodieke bezoeken zouden plaatvinden door en namens de thuisfronten.

In principe heeft ons thuisfront zich daartoe bereid verklaard. Daar een en ander ook ligt op het terrein van het maatschappelijk werk, lag het voor de hand, dat wij het verzoek van de minister ook hebben voorgelegd aan de Vereniging voor Maatschappelijk Werk „Humanitas".

Hier ligt dus een stuk practisch werk, dat in samenwerking met „Humanitas" ter hand genomen kan worden. Het is dan ook van deze plaats, dat wij een beroep doen op de afdelingsbesturen en contribuanten van „Humanitas" en het Humanistisch Thuisfront om dit werk aan te pakken, met het hoofdbestuur van Humanitas vindt hier over nog overleg plaats. Door het ministerie van Oorlog zullen de te bezoeken adressen worden verstrekt. In afwachting daarvan kan in eigen kring reeds worden rondgekeken welke gezinnen voor een bezoek in aanmerking komen. Het ligt niet in de bedoeling, dat wij ook de gezinnen bezoeken, die behoren tot de Katholieke of Protestantse Kerk. Hiervoor zorgen andere thuisfronten. Met het verzamelen van adressen dient met een en ander rekening te worden gehouden. De afdelingsbesturen ontvingen over dit huisbezoek reeds eerder bericht en zijn dus op de hoogte. Aanmelden voor huisbezoek kan bij de afdelingssecretaris geschieden, terwijl adressen rechtstreeks naar ons Centraal Bureau, Hekelveld 16 te Amsterdam, gezonden kunnen worden. Wij rekenen op de medewerking van allen, die zich in het bijzonder tot dit werk aangetrokken voelen.

J.T.

Onze plicht roept

Indien wij in artikel 2 van onze statuten nagaan, welke omschrijving wordt gegeven voor het begrip „humanistisch", dan vinden wij daarin:

„dat dit werk gedragen behoort te worden door een in gemeenschapsgevoel wortelend besef van verantwoordelijkheid, zowel voor het lot van de evennaaste als voor het welzijn der volksgemeenschap en bewust gericht wordt op een in alle opzichten gezond maatschappelijk leven".

In de dagelijkse practijk werken wij in tal van gevallen samen met organisaties, die het maatschappelijk werk verrichten vanuit een anders gerichte levensbeschouwing. Zowel met personen als met organisaties uit protestants-christelijke en rooms-katholieke kring wordt nauw contact gehouden. Met eerbiediging voor ieders persoonlijk standpunt heeft deze samenwerking grote mogelijkheden. In de kring van het maatschappelijk werk is deze gedachtengang vrij algemeen aanvaard. Gelukkig slechts hoogst zelden wordt hier een wanklank gehoord.

Er komen echter soms op andere plaatsen uitspraken, die ons nopen nog eens duidelijk te markeren. Eén van deze uitspraken is van de minister van Justitie, mr Mulderije, die zich tijdens de behandeling van de wet over de regeling van het gevangeniswezen in de Eerste Kamer bij het punt geestelijke verzorging van de gevangenen bij de afwijzing van de humanistische levensbeschouwing liet ontvallen: „Zij zouden slechts stenen voor brood geven". Een soortgelijke uitspraak heeft deze bewindsman ook reeds eerder in een in het openbaar uitgesproken rede te Zeist gedaan.

Wij betreuren een dergelijke uitspraak ten zeerste. In ons volk is een grote groep (ruim 17 %!!) die volgens de volkstelling van 1947 opgeeft niet tot een kerkgenootschap te behoren. Het werkelijke cijfer van hen, die volkomen vervreemd zijn van enig kerkgenootschap ligt vermoedelijk nog belangrijk hoger. In de grote steden Amsterdam, Rotterdam en Den Haag is het percentage respectievelijk 45,2, 31,3 en 27,4. In grote delen van het land ligt het percentage boven het gemiddelde. De mens, losgeslagen van de binding die de kerk hem gaf, zoekt uiteraard naar nieuwe binding of.... vervalt in het voor deze tijd zo bekende en gevaarlijke nihilisme. In het zoeken naar de nieuwe binding en in het bestrijden van het nihilisme wil de humanistische stroming haar deel bijdragen. Voor zover het „Humanitas" betreft, gebaseerd op het „besef van verantwoordelijkheid zowel voor het lot van de evennaaste als voor het welzijn der volksgemeenschap".

In deze strijd menen wij de steun te mogen krijgen van allen, die het met de geestelijke vrijheid van en de sociale gerechtigheid voor ons volk oprecht menen, niet in de laatste plaats van hen, die op verantwoordelijke posten leiding moeten geven aan het gehele volk.

OVERSTROOMT ONS LAND MET „HUMANITAS"-LEDEN

Wij weten dan ook, dat wij alleen door een sterke en hechte organisatie iets tot verwezenlijking van dit doel kunnen bijdragen. Dat een ieder die dit leest, zijn plicht versta! Het is nu de hoogste tijd.

Alleen door onze op liefde voor de mens en gemeenschap gebaseerde daad is de weerlegging van minister Mulderije's uitlating te vinden. Wij kennen onze taak en verstaan, dat onze plicht roept!

JdB.

ARNHEM CONGRESSTAD

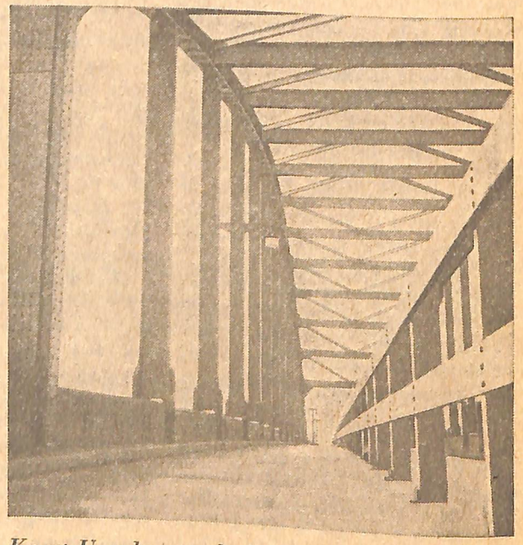

Komt U ook over de brug met een nieuw lid?

Wij bouwen

„Humanitas" is nog een zeer jonge organisatie op het gebied van het maatschappelijk werk. Opgericht in 1945 als stichting, in 1949 omgezet in een vereniging, verkreeg zij de Koninklijke Goedkeuring van haar statuten eerst op 1 November 1951. Tezelfdertijd werd haar aanbod om als voogdijvereniging op te treden door de minister van Justitie aanvaard.

In de eerste jaren van haar bestaan heeft „Humanitas" moeten worstelen om het hoofd boven water te houden. Letterlijk van de grond af moest de organisatie worden opgebouwd, er was geen kantoorinventaris, er waren geen functionarissen in het land om het werk aan te pakken. Met geleend materiaal en met onuitputtelijk geduld en energie hebben de beide pioniers, P. C. Faber en J. Boetje, in die eerste jaren gewerkt en de fundamenten gelegd voor de verdere opbouw van de organisatie. De onderlinge band, voor dit werk van zo uitzonderlijke betekenis, is in een stichting uiterst moeilijk tot stand te brengen. De nieuwe verenigingsvorm, waarbij de leden rechten en plichten volgens statuten en huishoudelijk reglement verkrijgen, voldoet veel beter. Ook het ledental nam gestaag toe, zoals uit onderstaand staatje duidelijk blijkt:

31 December 1949	3414
31 Maart 1950	3728
30 Juni 1950	3837
30 September 1950	4184
31 December 1950	4871
31 Maart 1951	5414
30 Juni 1951	5711
30 September 1951	5724

Het eindcijfer per 31 December 1951 is nog niet bekend.

* * *

Dit ledental is onvoldoende voor de grote taken die ons wachten en die onverwijld aangepakt moeten worden. De erkenning als voogdijvereniging brengt mede, dat wij bij aanvaarding van de voogdij over kinderen niet alleen de beschikking moeten hebben over pleeggezinnen, maar dat bovendien om te komen tot een zo verantwoord mogelijke plaatsing van deze kinderen in een pleeggezin tevoren in een tehuis nagegaan is welke eigenschappen de betrokken kinderen hebben. Pleegkind en pleeggezin moeten zo goed mogelijk op elkaar afgestemd zijn, ten einde te voorkomen, voor zover dit menselijkerwijze mogelijk is, dat tot herplaatsing moet worden overgegaan. Dit laatste is noch voor het kind noch voor het pleeggezin erg prettig.

De verpleging in een tehuis is, ondanks de hiervoor te verkrijgen rijkssubsidies, zo kostbaar, dat de exploitatie van een dergelijk tehuis altijd nog grote tekorten vertoont. Maar ook de verpleging in de gezinnen levert een tekort op, een tekort dat bij stijging van het aantal kinderen toeneemt. Over de mogelijkheden om tot dekking van deze tekorten te geraken is het overleg gaande.

Maar.... ieder werk dat wordt aangepakt, levert tekorten op, het maatschappelijk werk vraagt nu eenmaal een offer, een offer, dat wij van harte bereid moeten zijn te brengen. Onze verantwoordelijkheid tegenover

onze medemens, onze plaats als deel van de gemeenschap vraagt van ons deze bereidheid.

U kunt allen op uw plaats meebouwen aan het grote werk, u kunt een steentje bijdragen voor de bouw van een kinderhuis. Niet in de eerste plaats door een financieel offer, over deze kant van het vraagstuk hoort u binnenkort vermoedelijk wel meer. Maar wel door onze organisatie te versterken, door één, liefst meerdere nieuwe leden te winnen.

Uit de contributie van onze leden bouwen wij verder aan het fundament van ons werk, waarvan het voogdijwerk slechts één onderdeel is. Over andere werkzaamheden een volgende maal.

Helpt dus allen mee:

Op het Congres 10.000 leden!

Altijd tegen

Napoleon, zo luidt het verhaal achtte het noodzakelijk, dat al de mensen in zijn rijk zouden zijn ingedeeld in families, wat in de practijk feitelijk al lang was ontstaan, en dat al deze families een afzonderlijke naam, een familienaam, zouden dragen en dat de deelgenoten van de familie zouden worden onderscheiden door hun voornaam.

Napoleon was een machtig man en dus moest deze maatregel ook in Nederland worden doorgevoerd .

Sedert dien dragen we dus onze familienaam en aangezien onze voorvaderen dikwijls zeer bewust hun familienaam kozen, zijn wij door die familienaam min of meer gekwalificeerd.

Iemand die daar woonde in het ruime veld en door zijn wonen was ingesteld op een ruime blik, koos zeer opzettelijk de naam In 't Veld en natuurlijk zijn al de nazaten van deze voorvader mensen van ruime blik en trachten zij over schotjes heen te zien.

Wiens voorvader de naam Vroeg in de Wei aannam, is gebonden — wat een hele opdracht is — altijd matineus te zijn, terwijl elke Naaktgeboren, biologisch gezien, bij de geboorte wel altijd zal voldoen aan de bedoeling van de naamgever.

Spotters beweren wel eens: je kunt niet voorzichtig genoeg zijn in de keuze van je ouders. Welnu, ik ben dan wel heel onvoorzichtig geweest in de keuze van mijn voorzaat, die zich ook een familienaam moest aannemen.

Uit familieverhalen weet ik, dat mijn voorzaat het geheel en al niet eens was met Napoleon. Hij was altijd in contramine, deed mee aan verzet, verklaarde zich in stilte voortdurend tegen alles, wat in de Napoleontische tijd werd verordend, voelde dus niets voor een familienaam en koos zich, toen hij moest gehoorzamen, de naam Sicco van de Tegenkant.

Je wordt door een naam altijd gekwalificeerd en derhalve ik, als waardig nazaat van mijn voorzaat, ben altijd — tegen.

Voor een orgaan, als waarin deze bekentenis verschijnt, gevoel ik niets en ik vind het onzin, dat ik, die slechts één dogma aanvaard, nl. het dogma, dat ik altijd tegen ben, in dat door mij niet gewilde orgaan moet schrijven.

Waarom ik het dan doe? Nogal logisch: om te demonstreren, telkens en telkens weer, dat ik t e g e n ben.

Waar ik dan tegen ben? Tegen alles en dus heb ik hoop, dat de lezers van dit schone orgaan, mij spoedig bij motie — een congres is een schitterende gelegenheid voor de veelvuldig beoefende sport om moties in te dienen — zullen willen beletten om nog verder te schrijven.

Echter bij voorbaat, ik verklaar me er nu al tegen!

PIET van de TEGENKANT

OVER DE

A. H. Gerhard-Stichting

In het ledenorgaan, dat u heden ontvangt, bevindt zich een circulaire van bovengenoemde Stichting en graag grijp ik de gelegenheid aan iets over de plannen van deze Stichting te vertellen.

Wist u, dat er in ons landje ruim 800 tehuizen voor bejaarden bestaan?[1]) En wist u ook, dat de overheid hiervan 121, de R.K. 371, de verschillende Christelijke richtingen 272, de neutralen 48 en de buitenkerkelijken (voor wie het woord „neutraal" eigenlijk geen positieve inhoud heeft) 0,0 van deze tehuizen exploiteren?[2])

Dat er grote behoefte onder de buitenkerkelijken aan zulk een tehuis bestaat, dat kan ik u verzekeren. Na een eerste krantenbericht, waarin werd gerept over de mogelijkheid dat de A. H. Gerhard Stichting (in het leven geroepen door de besturen van „De Dageraad" en het „Humanistisch Verbond") een dergelijk tehuis zou willen oprichten, ontving ondergetekende honderden brieven; sommige

* IEDER LID WINT EEN LID *

waren ware hartekreten, gezien de meer dan treurige wijze van verzorging die uit de brieven sprak. En het was hard al deze mensen te moeten berichten, dat de plannen voor een tehuis voor ouden van dagen nog maar in zéér voorbereidende staat verkeerden en hun te moeten troosten met de mededeling, dat men hun namen zou noteren en dat ze er later wel meer van zouden horen.

We zijn nu wel verder en we vertrouwen, dat in het Slotermeerplan een eerste tehuis binnen afzienbare tijd zal verrijzen, een tehuis dat dan plaats zal bieden aan ongeveer 300 ouden van dagen.

Maar, gij, vrienden die dit leest, begrijpt goed, dat voor de verwerkelijking van ons doel veel geld nodig is. En al zijn over de bouw onderhandelingen gaande, aan kale kamers en zalen zonder inhoud hebben onze oudjes niets. De gelden voor de inrichting en al wat daarbij behoort zullen uit onze eigen kringen bij elkaar gebracht moeten worden.

Zijn er onder de lezers misschien nog die A. H. Gerhard persoonlijk gekend hebben? Misschien zijn er zelfs onder de alleroudsten nog wel enkelen die bij hem school gingen en die zich met de 68-jarige schrijfster van een brief, die ik dezer dagen ontving, goed herinneren wat voor een modern en met zijn jeugd medelevend onderwijzer deze uitzonderlijke man meer dan 70 jaar geleden al was. Het was de *jeugd*, die hem toen zo na aan het hart lag. Zijn naam, de naam van een van onze beste democraten en opvoeders, zal nu aan de *ouderdom* verbonden worden, want het eerste tehuis dat wij willen bouwen zal zijn naam dragen.

Hoef ik hier nu nog aan toe te voegen, dat het bestuur hoopt en verwacht dat ieder, die daartoe maar enigszins in staat is, begunstiger van de Stichting wordt? Vult daarom de geperforeerde strook nog heden in en vergeet niet ze te posten. Bij voorbaat dank.

H. A. Polak–Schwarz

[1]) Deze ruim 800 tehuizen worden niet met winstoogmerk of als middel van bestaan geëxploiteerd.

[2]) Uitgave Verzorging van Bejaarden in Tehuizen naar de toestand op 1-10-'50. Centraal Bureau voor de Statistiek.

Het komt in de bus

Ja, U heeft gelijk, ik zou contribuant van ons thuisfront worden. Het spijt me, het is me werkelijk door het hoofd gegaan, maar ik beloof U, vandaag maak ik het nog in orde. Hoe was het ook weer? Oh ja, f 1,– aan postzegels op een briefkaart plakken en zenden aan het Humanistisch Thuisfront, Centraal Bureau: Hekelveld 16, Amsterdam of op Uw girorekening No. 523634. Nu, ik geef de voorkeur aan een briefkaart met postzegels, want ik heb geen giro en dan vind ik dit makkelijker.

U kunt er van op aan, het komt in de bus.

NIEUWS UIT GEWESTEN EN AFDELINGEN

HUMANITAS

Uit het gewest N.-Brabant

Ook in dit Gewest neemt de belangstelling voor ons werk toe. De groei is nog moeizaam, omdat nog enerzijds te weinig begrip voor de noodzaak van ons werk wordt gevonden, terwijl anderszijds nog te weinig krachten beschikbaar zijn om doeltreffende propaganda voor onze vereniging te maken. Dit neemt niet weg, dat Humanitas in Noord-Brabant, zij het uit hoofde van de bevolkingssamenstelling op bescheiden wijze, een zeer belangrijke taak heeft te vervullen. In ons optreden naar buiten zullen wij ook nog de verschillende weerstanden moeten overwinnen. Ofschoon in verschillende kringen onze vereniging reeds als volwaardig en gelijkwaardig wordt aangemerkt, hetgeen moge blijken uit het feit, dat wij ook een plaats hebben gekregen in het Provinciaal Opbouworgaan, is anderzijds reeds gebleken, dat sommige figuren, die op sociaal gebied geacht kunnen worden een leidinggevende functie te vervullen, zich nog op het standpunt stellen, dat onze vereniging in dit gewest niets te doen heeft. Wij menen, dat dit getuigt van weinig begrip en inzicht, doch het zal aan ons liggen of wij deze misvattingen uit de weg zullen kunnen ruimen. Gelukkig weten wij ons in deze strijd gesteund door ons Centraal Bureau en hebben wij de stellige overtuiging, zo wij niet die volledige erkenning zullen verkrijgen, waarop wij te recht aanspraak menen te mogen maken, dat dan toch in elk geval de ontwikkeling zo zal zijn, dat men zeker rekening met onze vereniging zal houden.

Het is een zeer gelukkige omstandigheid en voor de groei en bloei van de afdelingen een onmisbare voorwaarde, dat het scholingswerk in 3 van onze 4 Brabantse afdelingen is aangepakt. De ervaringen reeds na enkele cursusavonden opgedaan, hebben geleerd, dat dit experiment met succes zal worden bekroond. Hier wordt inderdaad baanbrekend werk verricht. Het is dan ook zeer verheugend, dat onze algemeen voorzitter, mr In 't Veld op 3 of 4 April met een rede te Tilburg op dit werk de kroon zal zetetn.

In Breda heeft men grote plannen, waarover t.z.t. meer zal volgen. Het is nu nog niet de tijd daarvoor. Henk Beuke heeft daar ter plaatse zeer belangrijke contacten gelegd en zijn bezoek heeft het werk in deze afdeling gestimuleerd. Een artikel in een plaatselijk blad heeft ons werk in Breda onder de aandacht van zeer velen gebracht. Ook in Tilburg is men als steeds vol ijver en goede moed bezig. Er zit leven in deze afdeling. In 's-Hertogenbosch komt de vereniging moeilijk op gang. Onze vriend Kaasjager heeft echter nuttig en belangrijk werk verzet en geniet ter plaatse grote invloed, die ook aan de hulpzoekende in vele gevallen ten goede is gekomen. Wij hopen, dat hij spoedig meer medewerkers zal vinden, dan hij nu nog heeft. In Eindhoven is het ook niet gemakkelijk het juiste inzicht onder de mensen te vinden, waardoor zij bereid zijn lid te worden van onze vereniging. Toch is het mogelijk gebleken na enige teruggang in de afgelopen maand weer 9 nieuwe leden in te schrijven. Het bureau voor Levens- en Gezinsmoeilijkheden, hetwelk in samenwerking met het Humanistisch verbond is tot stand gekomen, geniet te weinig bekendheid, maar wordt door ons onmisbaar geacht.

P. v. 't Hoff.

GEWEST ZUID-HOLLAND

Op de gewestelijke bestuursvergadering van 1 Febr. l.l. nam wegens drukke werkzaamheden afscheid van het gewest onze voorzitter De Glopper. In zijn plaats werd aangewezen P. Wegman, die van Den Haag al in het gewestelijke bestuur zitting had. De afgetreden voorzitter werd dank gebracht voor de leiding, die hij aan het gewest had gegeven.

Uitvoerig werd de organisatie van de gezinsverzorging besproken. Het blijkt, dat dit onderdeel van het werk in een aantal afdelingen goed marcheert.

Voor het bestuur van de Stichting voor Maatsch. Werk in Zuid-Holland wordt de secretaris candidaat gesteld.

Met de lotenverkoop in de afdelingen gaat het naar wens. Gepoogd wordt de restanten geheel te plaatsen.

In Brielle is een correspondentschap gevestigd voor het eiland Voorne-Putten. Over enkele weken zal vermoedelijk een afdeling in Zwijndrecht kunnen worden gesticht. Een nieuwe vergadering zal worden gehouden op 18 April 1952.

B. DRUKKER

HUMANITAS THUISFRONT

KORTE NOTITIES

Voor de provincies Friesland, Groningen en Drente hebben wij de heer J. Rijshouwer bereid gevonden om als Gewestelijk bestuurder van het Humanistisch Thuisfront op te treden. Alle zaken betreffende ons thuisfrontwerk in deze provincies kunnen dus met de heer Rijshouwer worden opgenomen. Zijn adres is: Nieuwe Kerkhof 39 a, Groningen, telefoon no 31030.

AMSTERDAM

Bureau voor levens- en gezinsmoeilijkheden

Spreeku. Maand. 1.30–2.30 u.
Donderdagavond 7.30–8.30 uur.

Het bovenstaande vindt u op een bord aan de Stadhouderskade 139 (tel. 99679) En er zijn al meer mensen, die dat bord gevonden hebben. Die het lazen en dachten: „Zou daar misschien hulp te vinden zijn voor de narigheden, waarmee ik al zo lang rondloop?" Er zijn er ook, die het niet toevallig tegengekomen zijn, maar het actief gezocht hebben. Zo was er een meneer, die zorgen had over een familielid, dat niet zo goed slaagde in het leven. Hij wou die ander helpen, maar wist niet hoe. Hij peinsde er over en sprak er eens over met zijn vrienden. Toen was er een katholiek, die zei: „Bij ons zijn er allerlei instellingen, waar je om raad kan vragen en bij de protestanten ook. Maar jij doet nergens aan." Die meneer luisterde echter Zondagsmorgens naar

* ONS DOEL: OP HET CONGRES (26 EN 27 APRIL 1952) 10.000 LEDEN. *

het radiokwartiertje van het Humanistisch Verbond, en hij had ook wel van Humanitas gehoord. En hij dacht: „Die georganiseerde humanisten hebben misschien ook wel een instelling, waar ik m'n kwestie bespreken kan." En hij ging zoeken en vond het bord en kwam op het spreekuur. (Daardoor weet ik nu, dat hij ons op deze manier gevonden heeft.) Ik moest hem toen nog een kleine uiteenzetting geven over de humanistische beweging. Het bureau gaat nl. uit zowel van het Humanistisch Verbond als van Humanitas. Ik vertelde, dat het Humanistisch Verbond een vereniging van levensbeschouwelijke aard is, Humanitas een vereniging van maatschappelijk werk. Beiden waren we blij, dat de georganiseerde humanisten de handen ineengeslagen hadden om tot de oprichting van dit bureau te komen. De buitenkerkelijke kan evengoed aan zijn trekken komen als de katholiek of de protestant.

E. VRIND–VAN PRAAG.

(Overgenomen uit „Loopmare" van de fed. Amsterdam van het Humanistisch Verbond).

Van de hak op de tak

Er is ondanks de moeilijke tijden waarin wij momenteel in Nederland verkeren toch alom grote activiteit in de kring van „Humanitas". Het resultaat van de verloting is in verschillende plaatsen zeer goed, de terugslag in het economisch leven is vooral in de grote bevolkingscentra in het westen van het land duidelijk merkbaar. In het volgende nummer hopen wij het resultaat van deze verloting te kunnen mededelen.

In verschillende plaatsen zijn nieuwe contacten gelegd, contacten die hopelijk binnenkort tot de oprichting van een aantal nieuwe afdelingen zullen leiden. Slechts indien wij de redelijke zekerheid hebben dat voor deze nieuwe afdelingen ook de bestuurders te vinden zijn die het werk plaatselijk moeten dragen zal tot de oprichting overgegaan worden. Zo hebben wij in December jl. de afdeling Zeist opgericht, de kleine groep die het werk is begonnen heeft reeds kans gezien thans het aantal leden te verdubbelen.

Nieuwe taken dagen ook in tal van plaatsen op, er heerst in het land ondanks alle moeilijkheden een grote activiteit.

De propaganda komt eveneens op toeren, van enkele afdelingen kregen we reeds berichten omtrent de behaalde successen. Indien men op stap gaat voor ons werk is resultaat zeker. In verschillende afdelingen zijn de propagandasecties gevormd, andere afdelingen zullen zeker volgen. Met elkaar zullen we de schouder er onder zetten, de kwartaalstaten per 31 Maart as. die *op tijd* en dus voor 10 April op het Centraal Bureau zullen binnenkomen, zullen in de cijfers het resultaat van ons werk laten zien.

De eerste resultaten van door de afdelingen georganiseerde collecten zijn ook reeds bekend, deze resultaten zijn bemoedigend, gezien het slechte jaargetijde waarin gecollecteerd werd.

Resultaat kan niet uitblijven, u weet het

„Ieder lid wint een lid".

AAN AL ONZE GEESTVERWANTEN

BOEKENNOOD

Wie is bereid om een goed boek (boeken) af te staan voor onze militairen of voor de inrichting van onze bibliotheken in onze militaire tehuizen?

Is U dat, dan gelieve U dit boek (boeken) te zenden aan het Humanistisch Thuisfront, Centraal Bureau: Hekelveld 16 te Amsterdam-C.

Wij zeggen U bij voorbaat hartelijk dank.

MEDEDELINGEN

Herhaaldelijk is ons gevraagd naar ons Postgironummer. Sinds kort is dit No.: 58 20 00

Van het Humanistisch Thuisfront is het gironummer 52 36 34.

WIE, O WIE.

Oude heer, 73 jaar zag zich graag als huisgenoot opgenomen in een humanistisch gezin te Amsterdam. Brieven aan het Centr. Bureau, Vondelstraat 61.

REDACTIE:

J. de Bruijn — J. A. Terlingen

Redactie- en administratie-adres:

Vondelstraat 61, Amsterdam (W.)

Telefoon 89786